

Bernhard Barnstorff

**Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Bernhardus Barnstorff/ Med.
D. Prof. Publ. & Poliater Ad Iustitiam Dei Vindicem, quae ipsi naturalis est, Circa
acerbissimam Passionem Jesu Christi ipsius Filii Dei, Domini atque Salvatoris
nostri serio meditandam Omnes omnino Cives Academicos, ea qua fas est
pietatis & officii ratione, peramanter invitat : [P. P. Sub Sigillo Rectoratus A. 1697.
d. 14. Februar.]**

Rostochii: Wepplingius, [1697]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn734009461>

Druck Freier Zugang

J. 512.

1697. Fasten

~~M 1256. 73.~~

1697
PROGRAMMA
^{2^{to}}
RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
BERNHARDUS
Barnstorff/

Med. D. Prof. Publ. & Poliater

^{AD}
JUSTITIAM DEI VINDICEM,
quæ ipsi naturalis est,
Circa acerbissimam Passionem
JESU CHRISTI
ipsius FILII DEI, DOMINI

atque Salvatoris nostri
seriò meditandam

*Omnia omnino Cives Academicos, eâ quâ fas est
officij & officii ratione, peramanter
invitat.*

ROSTHOCHII,
Typis JOHANNIS WEPPLINGII, Univ. Typogr.

M. 1256 73

Passionem JESU CHRISTI ipsius Filii DEI salvatoris nostri, ejusque
causam animo pie solliciteque; semper perpendere sicut summæ atque
necessariæ pietatis est, ita nec sine magnâ animæ salute, voluptate,
atque omni recreatione solatii res illa unquam, si seriò quidem
suscipiatur, esse potest. Aperiuntur hic fontes gratiæ divinæ beneficentissi-
mæ omni suâ in nos plenitudine redundantes. Elucet inde quàm manife-
stissimè splendor omnis gloriæ divinæ, ut nec misericordiam sine justiti-
a, nec utramque sine mirabili sapientiæ opere intueri atque agnoscere liceat
conf. 2. Cor. IV. 6. Nos jam ut eò melius rem omnem intelligamus, de-
positâ longè Bacchanaliorum cogitatione, eò flectamus animum ejusque
curam, ut ostendamus, redemptionem generis humani aliâ ratione
prorsus fieri non potuisse. Expendamus itaque nunc DEI justitiam
contra peccatores vindicem eâ quâ licet dignâ meditatione, hoc est
quàm diligentissimè & non sine multa pietatis recordatione. Neque
enim meritum CHRISTI, quod sanguine ipse suo interposuit, ritè
æstimare poteris, neque gloriam DEI adeò apud animum ampliare,
nisi in hac quoque fide confirmatus fueris. Atque ut rem ab initiò ag-
grediar, eam veritatem, quæ est immutabilis naturæ atque æternæ
æstimationis, satis clarè intelligimus nonnisi à DEO vim suam habere
posse, ea quidem ratione, quâ DEUS se ipsum negare planè nequit
2. Tim. II. 13. Sicut enim omnis alia, quæ est rerum veritas, extra
voluntatem DEI neque sui neque rationis ullo principio, unde consti-
tueretur, nisi potest, ita neque illa, quæ æternæ veritatis sunt, aliun-
de derivare fas est, quàm ex ipsâ essentiâ DEI, quæ est immutabilis
& æterna. Inde est, quod idem simul esse & non esse omninò ne-
queat. Inde virtutem suam mensuramque accipiunt rationes arith-
meticæ, ut v. g. tria ter repetita atque ex se multiplicata necessariò fa-
ciant novem. Inde relationes quæque id inferunt, idque sibi volunt,
quod talis rerum ad se invicem respectus postulat, ut v. g. totum refe-
rat partes, Pater filium: Qui conceptus omnes tales sunt, ut quideos
sive in dubium vellet vocare sive negare, non existimaretur sanæ men-
tis esse; Cumque sic in infinitum abest, ut naturam suam vel ullo modo
variant citra evidentem rationis & voluntatis contradictionem, quam
DEUS nunquam pati potest, manifestum est, has & similes veritates
non à liberâ & indifferenti voluntate DEI esse suspendendas, sed ex
ipsa naturâ eius, quæ neque umbram mutationis ferre sustinet Jacob.
1. 17. profluere. Jam verò qualis veritas est, talis etiam intelligitur esse
justitia, quæ illam sequitur tanquam individua Comes in naturâ per-
fectissima. Neque enim aliter aut velle aut agere oportet, quàm sicut
de

de rebus agentisque ad objectum relationē & habitudine iudicatum est, adeo ut vel minimus voluntatis motus contrarius imbecillitatem aliquam naturæ jam inferre non sine causa censeatur. Neque veritas & iustitia aliud sui discrimen interponere videntur, quàm quod est rationis, ut veritas putetur magis res respicere, iustitia magis actionem. Aeterna itaque illa DEI veritas sicut naturæ divinæ sine ulla mutatione inest, tanquam certissima regula omnium morum, ita id etiam habet, ut rectitudo DEI & leges ejus ipso veritatis divinæ nomine quàm gravissimè veniant, æque latè sic patente & veritate & iustitiâ illâ aeternâ Pl. CXI. 7. CXIX. 30. 86. Quemadmodum ergo intellectum rebus suis, quas intelligit, conformem esse debere, per se in omnem aeternitatem certissimum est, ita voluntatem quoque, quæ in certum aliquod objectum fertur, oportere in omnibus ab intellectus iudicio suspensam esse, æquissimam pariter ac aeterni juris rationem habet. Et insanam velle voluntatem, quæ à rectæ rationis præscriptio recedit, aut approbare, aut benignius tolerare, à iustitiâ prorsus alienum est. Ita enim conformaretur voluntas voluntati, vel saltem ad affinitatem istam accedere videretur, ut iustitiæ amplius rationem sic tueri velle in neutram partem esset integrum. Cum itaque Creatura eam habeat sui significationem, ut sine cogitatione Creatoris ne nomen quidem animum subire queat, essentiam, motum atque vim omnem à voluntate Creatoris accipiens, efficitur etiam inde jam sponte suâ, ut Creatura obsequium præstare opus habeat Creatori & quovis tempore promptissimum & nonnisi cum plenâ destructione sui terminandum. Hac, quæ incunabit Creaturæ, iustitia non remitti potest unquam, nec ad arbitrium suum fingi, sed necessitatis est omnibus suis numeris absoluta. Quomodo enim quæso, quod creaturæ nomen habet, quam diu poterit cogitari, sine ipsius naturæ eversione Creatoris voluntati se subducat? Annon sicut ipsius voluntate fieri cœpit, ita eadem ejus virtute per omnes temporis partes indiget creatura, ut subsistat pariter atque operetur Apoc. IV. 11. ? Aut sanè appellationem sui omnem mutet atque amittat Creatura, quod tamen universam rationem planè tollet, aut obediens esto Creatori per quavis temporum intervalla. Quæ officii sui partes, ut etiam inter Creaturas essent, qui intelligerent, Angelos atque Homines DEUS condidit ad imaginem sui. Et quantâ facilitate non in intellectum hominis id omnino influit, Creatori esse parendum, hancque obligationem ex ipsâ natura nostrâ profluere, nullo sive facto sive casu mutabilem. Qui contrâ sentit atque agit, ita in contrarium abit, ut vim intelligendi planè eversum eat. Non sensus, non

ratio officium ibi amplius suum facere possunt, atque ita contrariis pugnatur, ut neque locus rationi relinqueretur, dum quæ necessarii involuntur conceptu Creaturæ, ita prorsus & perturbantur & auferuntur. Tantum abest à iustitia divinâ, ut hanc insaniam æquo animo perferat, ut incendatur potius ad omnem vindictam exercendam. Culpa namque ex tali offensione DEI contrahitur non nisi ipsâ morte æternâ diluenda h. e. infinitâ miseriæ, quam neque animo satis complecti, neque ulla linguæ virtute satis nunciare poteris. Annon DEUS ibi contemptui habetur, ubi ita protervè imperium ejus spernitur? Annon sive alius sive ipse ita peccans in locum DEI substituitur, nullâ sic æterni Creatoris habitâ ratione? Annon excutitur sic omni violentiâ, quantum in se est, imperii illa necessitas, quam ipsa natura Creaturæ imposuit? ita hic cumulantur peccata, ut neque numerum eorum amplius inire perspectum habeas. In infinitum enim excurrunt errores atque crimina, quando ab æterno veritatis principio semel receditur, quocunque alio opinionis idolo sibi in locum ejus efformato Joh. VIII. 44. Si jam DEUS est fons omnis juris, si regula atque æterna veritas, neque de imperio suoque jure vel quicquam eum cedere posse, seriò putandum est. Si enim cederet aut remitteret aliquid, palam significaretur, veritatis etiam æternæ posse aliquam jacturam fieri, quâ intelligitur, creaturam Creatori absolutè teneri, posse jus illud DEI immutabile in creaturas ex arbitrio tamen DEI aliquantulum mutari, posse etiam imperium DEI impunè negligi, si DEUS modò gratiam facere vellet, remque sic esse æque facilem arbitrii divini & punire & remittere peccatum, atque obedientiam non esse ita juris naturæ, ut absolutæ sit necessitatis. Ita verò actum esset de omni illâ juris ratione, quæ ex ipsâ essentiâ & naturâ obligatorum exturgit, quâ aliter illa neque considerari, neque se habere posse, juxta habitudinem tuam ad obligantem simpliciter æstimantur. At verò quantum ab omni ratione abest, ut Creatura unquam permittatur juris sui, legeque divina exsolvatur tanquam non dependens à DEO, eo minus etiam fieri potest, ut quicquam imperio suo decedere Deus patiatur, peccataque homini impunè dimittat. Annon qui imperata Dei facere detrectat, oppidò testatur, se nolle Deum audire sequi, velle prorsus suæ potestatis esse, atque ex animi sui libidine agere, quæcunque ageret? jam si huius sceleris Deus impunitatem homini daret, annon permitteret sic illi voluntatem aliquando suam, quâ sibi ipsi vivere voluit sine legibus, sine ratione iustitiæ? Annon relinqueretur inde, posse tamén hominem obligatione suâ erga Deum aliquando absolvi? Nam cui condonat imperator crimen læsæ Majestatis suæ sine poenis, illi se facilem præbet ad ferenda.

derendam inobedientiæ voluntatem, conceditque, quod licuerit ita ad-
versari præceptis: Cumq; homo semel lapsus in peccatum, reluctandi
illam libidinem per naturam suam continuet, viribus benè agendi prorsus
jam amissis, sicut qui semel sibi vitam ademit, per se ad vitam resur-
gendi nullam habet amplius virtutem reliquam, sed ad corruptionem
magis propendet, consequeretur multò magis, si DEUS veniam ipsi si-
ne pœnis faceret, hominem etiam genio suo indulgere posse, cum neque
suâ iponte deponat homo malitiam, sed contra naturalem etiam
repugnandi voluntatem divinâ modò superveniente virtute immute-
tur. Interponeretur ergò necessariò tale incredulitatis spatium, ubi
ipsam etiam obligationis suæ erga Deum opinionem ex animo suo eje-
cit homo, quam nisi Deus graviter puniret, vel eâ saltim ratione con-
firmaret, quod non simpliciter aut rationi contradiceret, aut naturæ
divinæ repugnaret. Adeò verò tandem omnis sic creaturæ conceptus
periret in ipsâ ratione, ut eam fingeres vel ad tempus aliquod non aliun-
de dependere. Adeò imperium Dei, quantum apud hominem est,
aliquando nullum esset & planè cessaret. Nam cujus autoritas, spretis
etiam legibus, apud subditos nihil valet, ille non intelligitur illo tempo-
re imperator esse, quando insuper nihil acerbi, nihil gravius in subditos
decernit, ut ne sensum quidem doloris cujusdam inde illi experiantur.
Quod quàm absurdum sit, omnemque rationis usum planè inutilem
reddat atque confundat, quilibet sanæ mentis faciliè deprehendit. Ne-
que enim ex merâ Dei & nostrâ voluntate, quod lubindè inculcandum
est, illud officium emergit, ut Deo simus obligati, sicut filius adoptivus
à voluntate Patris & suæ, quæ utrinque pèr se est mutabilis, parenti
suam rationem deducit, sed, ut jam suprà variè monstratum est, ex ipsâ
naturæ nostræ conditione parenti illa necessitas simul est enata, parit-
que nobis æstimationem sine ullo restringendi modo absolutè continu-
am. Atq; hinc etiam est, quod ipsi quoque gentiles rō *δικαιοσύνης* & *ἰσχύος*
i. e. hanc à justitia divina requisitam pœnarum compensationem per na-
turam suam nosse dicantur Rom. 1. 32. Quomodo verò id ipsis un-
quam licuisset, si justitia hæc DEI vindex esset liberi decreti? Neq;
minus Deus inde collaudatur tanquàm à re simul perficiente, quod pœ-
nasumat à malis atque contumacibus, non dissimulans, non parcens
eorum flagitiis Exod. XXXIV. 7. Nah. 1. 2. seq. Tantâ gravitate hæc
ibi dicuntur, ut Deus non perfectus in se amplius crederetur, nisi & vin-
dictæ scelerum penes eum naturalis locus esset. Et sicut justitiam in
se consideratam à DEO separare velle absurdissimum est, ita neq; vindi-
ctam, quæ tanquam species justitiæ laudatur 2. Thess. 1. 5. seq., à DEO un-
quam

quam vel animo se iungere oportet. Equidem Reges, Principes atque alii Dynastæ id sibi tribuunt adhuc, atque utile esse nonnunquam arbitrantur, ut injurias subditorum concoquant, vel non adeo animo proponant, neque inexorabiles nimium neque ad vindictam propensi, sed placabiles in omnibus. Verum ita ipsi docent, se esse ejusdem naturæ, quæ ex carne & sanguine constat, cum rebellibus subditis, atque æquæ ad lapsum talem procives, si ita sibi relinquerentur, sicut subditi. Quæ quid ergo misericordiæ apud se videntur dare, ex memoriâ communis, quæ est naturæ nostræ, fragilitatis dare præsumuntur, vel quodammodo etiam tenentur. Accedit, quod nullum Principis imperium, in quantum etiam siue terrarum siue juris amplitudinem pateat, ejus sit naturæ, ut ipsi per se debeat aut mutari prorsus nequeat, cum neque spiritum ex virtute sua trahat Princeps, sed gratiæ divinæ omnia, quæ habet, sicut alii homines, accepta referat necesse est. Quemadmodum ergo incrementum capere possunt res Principis, ita neque sine metu damni unquam eas consistere, experientia rerum subinde testatur. Et licet Princeps per omnem etiam vitam imperii sui administrationem siue ullâ clade felicissimè producat, ita tamen sub finem vitæ suæ ipse tandem fragitur atque minuitur, ut unâ cum vitâ imperium deponere à superiori potestate gravissimè cogatur. Quid inde mirum, non adeo semper urgere Principem atque persequi jus imperiumque suum. Quod ex gratiâ alterius ipsi in alios modo contigit, quodque per se ita caducum est. Quoties tamen & quantum de compensatione, quæ fieri per poenas debebat, remittit Princeps in re quidem, quæ ad imperatoriam ipsius dignitatem spectat, toties etiam atque tantum juri imperioque suo aliquid detrahi facillè concedit, sicut ille, qui parùm curat res sibi ablatas à fure restitui, contentus in posterum, mente prorsus mutatâ, furem à rapinis abstinere velle. Quid? quod periculum rerum omnium non parum augere videretur Princeps, si militibus in bello quoque adversus se insurgentibus pari semper promptitudine ignoscere vellet. Qui calus sanè per se sine ullâ spe veniæ vindictam exposcere necessariò videtur, ne alii exemplum secuti, dum in eandem sceleris similitudinem prolabuntur, omnem rerum summam si non prorsus subvertant, tamen mirum quantum affligant: Vel si nihilominus in benignam voluntatem adhuc propenderet Princeps, ostenderet potius ita mutationem rerum suarum etiam fieri posse, quàm ut consuleret & sibi & auctoritati suæ & multorum salutem. Verum enim verò longè alia est ratio cum imperio Dei, quod ita summum atque necessarium est, ut nullos gradus agnoscat, neque in majus ampliandum neque ulla parte minuendum. Quò sensu verè ab-

solu.

solutum esse dicitur, à legibus nempe alienis, quanquam non ab ipsa Dei natura, quã se exuere nequit. Atque eã propinquitate, eãque necessitudine cum Dominio Dei ejusque potestate conjuncta est justitia, quæ est cum irrogatione pœnæ, ut alterum ab altero magnificè celebretur Apoc. XVI. 5. 7. c. XIX. 1. sq. Neque est, quod in contrarium velis cogitare, Deum etiam in se esse summè misericordem, cum misericordia non excludat justitiam Dei punientem, neque unquam possit peccatorem ipso facto prorsus respicere, quàm de satisfaciendi modis fuerit prospectû. Ea certè attributorum omnium in Deo est perfectio, ut nunquam Deus possit esse sui dissimilis, sed sibi exactissimè semper conformis in omnibus. Annon in sole vis est æque liquefaciendi atque indurandi, æque illuminandi atque obscurandi hominum oculos, æque fovendi atque comburendi terrarum plantas? Annon tamen inde statim est diversa lux aut radiorum in se contraria dissimilitudo? ita multo minus quæ in Deo sunt naturales perfectiones, à se invicem dissidere possunt, aut altera alteram excludere, licet pro objectorum conditione actiones animadvertantur oppidò contrariæ, & conceptus etiam nobis inde formentur de virtutibus illis agendi prorsus sibi adversantes. Proinde simul ac cogitatur in DEO misericordia hominibus peccatoribus exhibenda, etiam cogitatur de justitiæ satisfactio, nec. Quæ cogitationes ita sibi invicem implicantur atque inhaerent, ut cernantur simul esse atque æque latè patere. Neque enim satisfaciendi ille modus sine misericordiâ, neque misericordia sine illo animo obversari unquam possunt aut valere; objectumque misericordiæ tale esse oportet, pro cuius peccatis ut sibi satisfiat, jam DEUS ipse providit. Inde nullam bonitatis, nullam misericordiæ divinæ erga semet cogitationem aut subeunt diaboli, aut ejus rei facultatem habent. Continentur enim sub caliginem vinculis æternis epist. jud. v. 6. Et tamen misericordia est inter illa attributa, quæ ipsi naturæ divinæ per se dehentur. Homines contrâ generalem DEI erga se bonitatem ex tam jucundo Creaturarum conspectu, ex tantâ beneficiorum multitudine colligere atque intueri in promptu habent ubique. Nobis enim ab æterno Deus Salvatorem decrevit, qui pœnam in se ipsum derivaret iramque divinam pro nobis infinitis modis placaret. Quod nisi factum esset, pari infelicitate cum diabolis neque bonitatis neque misericordiæ Divinæ ullum sensum perciperemus, clamante potius justitia Dei undique vindictam atque horribiliter terrente. Et si alia Deus via nobiscum in gratiam redire potuisset, quantum non inde minueretur meritum Christi! Expiraret sic summa ejus necessitas, quæ auctoritatem ipsi facit maximam. Leviores fierent dolores, dum ipsi Filio DEUS facile pepercisset ejus amantissimus. Imò eluderetur cunctis ejus veritas, quæ abjectissimè

eti-

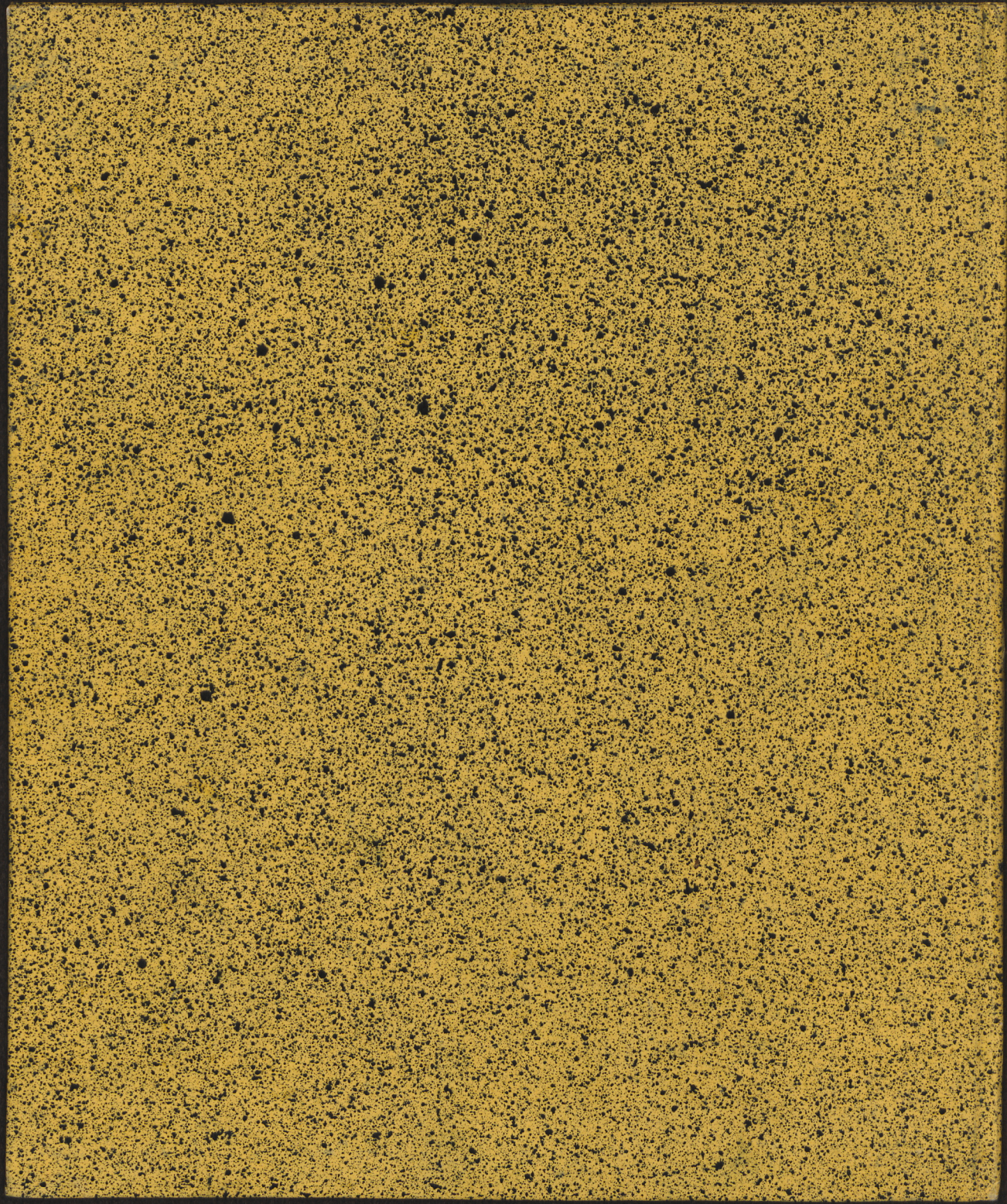
etiam coram DEO evacuatum esse Christum Majestate divina, sensum
& sensum ejus ipse docet Scriptura. Ita facile etiam major audacia
atque peccandi libido hominum animis accederet, dum spes veniæ esset,
præter sanguinem Christi etiam ex eo, quod ira Dei non esset natura-
lis. Quæ omnia sicut quàm longissimè à rationis sanæque doctrinæ in-
stitutione deflectunt, ira neque locum inveniunt apud animum Christi-
anum, ut vel cogitentur vel præceptis tradantur. Relinquitur ergo, ut
gloriam hanc DEO justitiæ vindicis intemeratam semper vindicemus
atque constantissimè. Quantà non severitate hanc ipse Deus etiam à
FILIO suo exegit? Intueamur modò exemplum hoc justitiæ non sine
magno animi tremore! FILIUS fuit ipse dilectus, qui ita miserrimè
excruciat: Peccata etiam sunt aliena, non propria, ob quæ tantum
iræ divinæ incendium in Jesum nostrum exarsit. Obstupescit animus
admiratione tantæ rei, ut tantum non attonitus hæreat, non satis ha-
bens, quid in calamum amplius effundat, cum mysterium hoc infinities
captum humanum excedat. Qui est ipse amor Dei, in quo est omne Patris
beneplacitum, ut nec sine illo sibi ipsi placeat Col. 13. Matth. III. 17, ab
eo jam ita DEUS averso fuit animo, ut nullum genus acerbitalis adversus
eum prætermiserit. Qui est ipse virtus DEI 1. Cor. 1. 24, ut omnem etiam
virtutem suam Pater in Filio habeat, sicut sol in radiis Joh. XIV. 10.,
illum ita laceravit, ita fregit atque prostravit, ut omnes etiam vires pro-
sus amiserit. Qui est splendor gloriæ divinæ & character personæ Pa-
tris Ebr. I. 3., ut nec Pater intelligatur sine illo gloriosus esse, sicut sol
non lucet sine radiis, illum ita deformavit Pater, ut ne homini quidem
amplius similis fuerit, sputo, sordibus impiorum, & sanguine suo foe-
dissime maculatus. Ad eò severiter & gloriòse justitiam suam de-
monstravit DEUS. creaturis omnibus, ut non nisi in sanguine ipsius Filii
nobis ad se pateret iterum reditus! Hunc jam JESUM nostrum propo-
suit DEUS placamentum per fidem in sanguinem ipsius, ut ostenderet
justitiam suam Rom. III. 25. Agnoscamus ergo, Cives optimi, & opti-
mè hanc DEI h. e. præcisam admodum & exquisitam justitiæ vindican-
tis rationem, & summam simul ejus benignitatem, eà quæ fas est timoris
circumspectione, non amplius peccata in minimis ponentes! Satisfa-
ctum jam est pro nobis infinito sanè redemptionis pretio, non ut licenti-
am nobis sumeremus eò confidentius peccandi, sed ut viveremus jam in
ejus gloriam, qui pro nobis mortuus est atque resurrexit 2. Cor. V. 15. Illi
jam Patri omnis misericordiæ in sanguine JESU CHRISTI Sal-
vatoris nostri sit gloria, laus & gratiarum actio in æterna
secula Amen! Valere.

P. P. Sub Sigillo Rectoratus A. 1697. d. 14. Februar.

derendam inobedientiæ voluntatem, conceditque,
 versari præceptis: Cumq; homo semel lapsus in p
 illam libi dinem per naturam suam continuet, virib
 sus jam amissis, sicut qui semel sibi vitam ademit, p
 gendi nullam habet amplius virtutem reliquam,
 magis propendet, consequeretur multò magis, si I
 ne poenis faceret, hominem etiam genio suo indulge
 suâ iponte deponat homo malitiam, sed contr
 repugnandi voluntatem divinâ modò superveniet
 tur. Interponeretur ergò necessariò tale incredu
 ipsam etiam obligationis suæ erga Deum opinione
 cit homo, quam nisi Deus graviter puniret, vel eâ
 firmaret, quod non simpliciter aut rationi contra
 divinæ repugnaret. Adeò verò tandem omnis sic
 periret in ipsâ ratione, ut eam fingeres vel ad tempus
 de dependere. Adeò imperium Dei, quantum a
 aliquando nullum esset & planè cessaret. Nam cu
 etiam legibus, apud subditos nihil valet, ille non int
 re imperator esse, quando insuper nihil acerbi, nihil
 decernit, ut ne sentum quidem doloris cujusdam i
 Quod quàm absurdum sit, omnemque rationis ul
 reddat atque confundat, quilibet sanæ mentis faci
 que enim ex merâ Dei & nostrâ voluntate, quod su
 est, illud officium emergit, ut Deo simus obligati,
 à voluntate Patris & suâ, quæ utrinque pèr se est
 suam rationem deducit, sed, ut jam suprà variè mo
 naturæ nostræ conditione parendi illa necessitas fin
 que nobis æstimationem sine ullo restringendi mod
 am. Atq; hinc etiam est, quod ipsi quoque gentiles
 i. e. hanc à justitia divina requisitam poenarum comp
 turam suam nosse dicantur Rom. 1. 32. Quomod
 quam licuisset, si justitia hæc DEI vindex esset
 minus Deus inde collaudatur tanquàm à re simul po
 nas sumat à malis atque contumacibus, non dissim
 eorum flagitiis Exod. XXXIV. 7. Nah. 1. 2. 1eq. T
 ibi dicuntur, ut Deus non perfectus in se amplius cre
 dictæ scelerum penes eum naturalis locus esset. I
 se consideratam à DEO separare velle absurdissimu
 etiam, quæ tanquam species justitiæ laudatur 2. The

)(3

